

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ВТОР ОДДЕЛ

**СЛУЧАЈ АД ОСИГУРИТЕЛНА ПОЛИСА СКОПЈЕ И ДРУГИ
против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА**

(Апликации бр. 62544/19 и 6430/20)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

18 ноември 2025

Оваа пресуда е конечна, но може да биде предмет на редакциска ревизија.

Во случајот АД Осигурителна полиса Скопје и други против Северна Македонија,

Европскиот суд за човекови права (Втор оддел), заседавајќи како Комитет составен од:

Oddný Mjöll Arnardóttir, *Претседател*,

Jovan Ilievski,

Stéphane Pisani, *судии*,

и Dorothee von Arnim, заменик-регистратор на одделот,

Имајќи ги предвид:

апликациите против Република Северна Македонија поднесени до Судот согласно член 34 од Конвенцијата за заштита на човековите права и основните слободи („Конвенцијата“) од страна на компании-апликанти наведени во Прилог 1, на различните датуми наведени во истиот;

одлуката за доставување на апликациите до Владата на Северна Македонија („Владата“), застапувана од нивниот застапник, г-а Д. Цонова;

опсервациите на страните;

Разгледувајќи го предметот на нејавна седница на 21 октомври 2025 година,

Ја донесе следната пресуда, која беше донесена на тој датум:

ПРЕДМЕТ НА СЛУЧАЈОТ

1. Случајот се однесува на неизвршување на конечни и извршни пресуди и одлуки со кои се наложува на јавно прептрпијатие во државна сопственост одговорно за одржување и управување со национални патишта и автопати (во натамошниот текст „должникот“) да им исплати на компаниите-апликанти различни суми пари. Се покренува прашање, особено според член 6 став 1 од Конвенцијата и член 1 од Протоколот бр. 1 кон Конвенцијата.

2. На 24 април 2012 година, Претседателот на Основниот суд Скопје 2 (подоцна преименуван во Основен граѓански суд Скопје, во понатамошниот текст „првостепениот граѓански суд“), постапувајќи по барање на должникот, утврди дека правосилна одлука донесена против должникот може да се изврши само во однос на вишокот од неговите средства кои ги надминуваат минимално неопходните средства за вршење на неговите надлежности, како што е утврдено со вештачење („одлуката за вишок средства“). Покрај тоа, на 4 септември 2012 година, 13 декември 2012 година и 14 јуни 2021 година, прагот на неопходни средства потребни за извршување на должноста на должникот постепено се зголемувал.

3. Пресудувајќи во корист на компаниите-апликанти, во периодот од 2013 до 2017 година, првостепениот граѓански суд донел низа пресуди што се однесуваат на парични побарувања против должникот.

4. Тие пресуди ги опфаќале следните:

(i) во корист на првата компанија-апликанти, пресудите во: предмет бр. ТС.бр.350/13 од 23 јули 2013 година, која станала извршна на 10

октомври 2014 година; предмет бр. МАЛВ.ТС.бр.4288/11 од 30 мај 2014 година, извршна од 30 јули 2014 година; предмет бр. ТС.бр.1419/09 од 29 октомври 2014 година, извршна од 2 јануари 2015 година; број на предмет ТС.бр. 384/09 од 18 декември 2014 година, извршна од 3 октомври 2016 година; и предмет бр. МАЛВ.ТС.бр.307/15 од 18 октомври 2016 година, извршна од 12 јули 2017 година.

(ii) во корист на осмата компанија-апликант, пресудите во: предмет бр. МАЛВ.ТС.бр.112/15 од 8 февруари 2016 година, извршна од 15 март 2017 година, и предмет бр. МАЛВ.ТС.бр. 118/16 од 16 мај 2017 година, извршна од 21 јуни 2017 година.

Се чини дека тие пресуди сè уште не се извршени.

5. На 15 мај 2023 година, Судот доби од Владата изјави за пријателско спогодување потпишани од страните според кои првата (во врска со деветнаесет конечни пресуди освен оние споменати во параграф 4 погоре), втората, третата, четвртата, петтата и шестата компанија-апликант кои поднеле апликација бр. 62544/19, и седмата, осмата (во врска со седумнаесет правосилни пресуди различни од оние наведени во параграф 4 погоре), и десеттата компанија-апликант кои поднеле апликација бр.6430/20, се согласиле да се откажат од какви било понатамошни побарувања против тужената држава во однос на фактите кои ги засноваат соодветните делови од апликациите (за детали во врска со опфатените правосилни пресуди, види Прилог 2 подолу). Понатаму, тие се согласиле на следново:

„...“

2. Компанијата-апликант се обврзува, во рок од еден месец по доставувањето на одлуката на Судот за бришење на соодветниот дел од предметот од неговиот список на предмети, да достави до Владата ново известување издадено од надлежниот извршител за секоја поединечна уплата извршена од страна на должникот по извршната исправа издадена врз основа на правосилната одлука донесена во предметот наведен во параграф 1 погоре, особено во однос на сите такви уплати од страна на должникот извршени по издавањето на известувањето од надлежните извршители што било доставено од компанијата-апликант во текот на преговорите за пријателско спогодување.“

3. Компанијата-апликант се обврзува да достави до Владата во рок од еден месец по известувањето за одлуката на Судот со која соодветниот дел од предметот се брише од списокот на предмети, ново известување издадено од надлежниот извршител во врска со секоја уплата извршена од должникот по налогот за извршување, издадено по конечната одлука донесена во случајот споменат во параграф 1 погоре, особено во врска со сите такви уплати од страна на должникот по известувањето издадено од надлежните извршители и поднесено од компанијата-апликант во процесот на преговори за пријателско спогодување.

...”

Од своја страна, Владата се обврза да им ги исплати на компаниите-апликанти износите наведени во Прилог 2 подолу, кои покриваат каква

било материјална и нематеријална штета, како и судски и други трошоци, намалени за сумите што веќе ги платил должникот на национално ниво по известувањето издадено од надлежните извршители и доставено од компании-апликанти во процесот на преговорите за пријателско спогодување. Како што е наведено во изјавите, овие износи се изразени во националната валута на тужената држава и ќе бидат платени во рок од четири месеци од датумот на известување за одлуката на Судот. Плаќањето ќе претставува конечно решавање на случаите.

6. На 15 мај 2023 година, Судот дополнително прими изјава потпишана од Владата и застапникот на деветтата компанија-апликант, чиј релевантен дел гласи:

„....

Компанијата-апликант, со цел да осигури пријателско спогодување на горенаведениот случај што се води пред Европскиот суд за човекови права во делот поднесен од компанијата-апликант, со ова го повлекува соодветниот дел од апликацијата бр. 6430/20.

Компанијата-апликант се согласува да се откаже од какви било понатамошни барања против Северна Македонија во однос на фактите што довеле до соодветниот дел од оваа апликација.“

ОЦЕНКА НА СУДОТ

I. СПОЈУВАЊЕ НА АПЛИКАЦИИТЕ

7. Имајќи го предвид сличниот предмет на апликациите, Судот смета дека е соодветно да ги разгледа заеднички во една пресуда.

II. СПОЈУВАЊЕ НА ЧЕТВРТАТА И ДЕСЕТТАТА КОМПАНИЈА-АПЛИКАНТ

8. На 16 јануари 2025 година и 21 март 2025 година, застапникот на компаниите - апликанти го информираше Судот дека на 27 јуни 2024 година десеттата компанија-апликант, која првично била странка во постапката, се споила со четвртата компанија-апликант. Така, десеттата компанија-апликант престанала да постои како посебен правен субјект. Како резултат на спојувањето, четвртата компанија-апликант ги презела сите права и обврски на десеттата компанија-апликант и изразила подготвеност да продолжи понатаму со постапката по апликацијата. На 3 април 2025 година, Владата го информирала Судот дека, имајќи го предвид спојувањето меѓу четвртата и десеттата компанија-апликант, неговата природа и неговите правни последици, Владата е подготвена да го исплати износот утврден во изјавата за пријателско спогодување потпишана со десеттата компанија-апликант, на четвртата компанија-апликант.

9. Со оглед на поднесоците на страните, и со оглед на тоа што предметниот случај првенствено вклучува парични побарувања, кои можат да се пренесат на правните наследници на апликантите (видете

Uniya OOO and Belcourt Trading Company v. Russia, бр. 4437/03 и 13290/03, параграф 260, 19 јуни 2014 година), Судот смета дека четвртата компанија-апликант има правна легитимација да ја продолжи постапката по апликацијата наместо десеттата компанија-апликант (спореди *Schweizerische Radio-und Fernsehgesellschaft and publisuisse SA v. Switzerland*, бр. 41723/14, параграф 43, 22 декември 2020 година, и, *mutatis mutandis*, *Euromak Metal Doo v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, бр.68039/14, параграфите 32-33, 14 јуни 2018 година).

III. ПРИМЕНА НА ЧЛЕН 39 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

10. Судот го зема предвид постигнатото пријателското спогодување меѓу страните во однос на компаниите-апликанти и пресудите наведени во став 5 погоре. Убеден е дека спогодувањето се заснова на почитување на човековите права како што се дефинирани во Конвенцијата и нејзините протоколи и не наоѓа основи што би оправдале продолжување со разгледување на апликациите.

11. Соодветно на тоа, тој дел од апликациите треба да се избрише од списокот на предмети на Судот, во согласност со член 39 од Конвенцијата.

IV. ПРИМЕНА НА ЧЛЕН 37 СТАВ 1 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

12. Имајќи ја предвид содржината на изјавата наведена во параграф 6 погоре, Судот заклучува дека деветтата компанија-апликант не сака да продолжи со соодветниот дел од апликацијата бр. 6430/20, во смисла на член 37 став 1 (а) од Конвенцијата. Понатаму, Судот не утврдува постоење на какви било посебни околности во поглед на почитувањето на правата гарантирани со Конвенцијата или нејзините протоколи што би налагале продолжување со разгледување на делот од апликацијата бр. 6430/20 поднесен од деветтата компанија-апликант (член 37 став 1 in fine).

13. Според тоа, делот од апликацијата бр. 6430/20 поднесен од деветтата компанија-апликант треба да се избрише од списокот на предмети на Судот согласно член 37 став 1 (а) од Конвенцијата.

V. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕН 6 СТАВ 1 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

14. Првата и осмата компанија-апликант, потпирајќи се на член 6 став 1 од Конвенцијата, се жалеле на неизвршување на одредени конечни домашни пресуди во нивна корист, наведени во параграф 4 погоре.

A. Допуштеност

15. Владата тврдела дека осмата компанија-апликант не ги исцрпила домашните правни средства бидејќи не побарала извршување на правосилните домашни пресуди преку извршител, а дека првата компанија-апликант покренала извршна постапка дури по поднесувањето на апликацијата до Судот. Покрај тоа, тие не повеле постапка за стечај против должникот, ниту пак го сопориле времетраењето на извршувањето преку искористување на правниот лек за заштита на правото на судење во разумен рок пред Врховниот суд. Таа понатаму тврдела дека наводите на првиот и осмиот апликант биле некомпатибилни *ratione personae* со одредбите од Конвенцијата. Таа тврдела дека државата не одговара за предметните долгови, бидејќи должникот претставува посебен правен субјект кој ужива автономија во своето работење. Конечно, Владата наведе дека првата и осмата

компанија-апликант не го почитувале шестмесечниот рок, кој, според според Владата, почнал да тече во моментот кога правосилните пресуди во нивна полза станале извршни. Ова било затоа што првата и осмата компанија-апликант станале свесни дека пресудите против должникот биле практично неизвршливи уште во 2012 година, кога била донесена првата одлука со која се утврдувале минималните неопходни средства потребни за извршување на должникот (видете параграф 2 погоре). Во секој случај, дури и ако неизвршувањето претставувало континуирана ситуација, првата и осмата компанија-апликант требало да ги поднесат своите апликации многу порано.

16. Првата и осмата компанија-апликант ги оспориле овие аргументи.

17. Осврнувајќи се на приговорите на Владата за неисцрпување, Судот се повикува на општите начела во однос на прашањето за исцрпување на домашните правни лекови, како што е сумирано во *Vučković and Others v. Serbia* (прелиминарен приговор) ([GC], бр. 17153/11 и 29 други, параграфи 69-77, 25 март 2014 година). Судот понатаму повторува дека од лице кое добило пресуда против државата немора да се очекува да покрене посебна извршна постапка. Во такви случаи, надлежниот државен орган кој е тужен мора да е уредно известен за пресудата и, согласно тоа, е во најсоодветна положба да ги преземе сите неопходни активности за да ја спроведе, или да ја проследи до друг надлежен државен орган задолжен за извршување (види *Burdov v. Russia* (no. 2), бр. 33509/04, параграф 68, ЕКЧП 2009).

18. Судот забележува дека конечните пресуди за кои станува збор се однесувале на парични побарувања против должникот - јавно претпријатие кое е посебен правен субјект. Должникот не е основан според правилата за приватно право, туку работи согласно Законот за јавни претпријатија и е основан од страна на тужената држава со цел да врши активности од јавен интерес. Владата на тужената држава го назначува извршниот одбор на должникот. 80% од секој вишок генериран од неговото работење се уплаќа во државниот буџет. Неважно е што должникот врши активности од јавен интерес врз основа на договори од граѓанско право склучени со друго јавно претпријатие или дека може, во одредени случаи, да дејствува како приватен субјект, да остварува профит и да биде одговорен пред граѓанските судови. Судот заклучува дека тужената влада треба да се смета за одговорна според Конвенцијата за своите дела. Во такви околности, од првата и осмата компанија-апликант не се барало да покренат посебни извршни постапки пред да ги поднесат своите апликации до Судот, туку обврска на органите на тужената држава била да ги преземат сите неопходни мерки за извршување на предметните правосилни пресуди. Неуспехот на првата и осмата компанија-апликант да започнат (навремено или воопшто) постапки за извршување во однос на конечните пресуди наведени во параграф 4 погоре, затоа не претставува неисцрпување на домашните правни лекови. Конечно, имајќи ја предвид „одлуката за вишок средства“, која дозволувала извршување против должникот само од вишокот што ги надминува минимално неопходните средства за неговото функционирање, Судот не е убеден дека ниту правниот лек за заштита на правото на судење во разумен рок, ниту каква било стечајна постапка против должникот би можеле да им овозможат на првата и

осмата компанија- апликант да ги добијат сумите што им се должат. Судот, следствено, ги отфрла соодветните приговори на Владата.

19. Првата и осмата компанија-апликант се жалеа на неможноста правосилните пресуди донесени во нивна полза да бидат извршени. Судот повторува дека, независно од тоа дали извршувањето треба да се спроведе против приватен субјект или против државен орган, согласно член 6 од Конвенцијата, државата е должна да ги преземе сите неопходни чекори, во рамките на својата надлежност, за да обезбеди извршување на правосилна судска пресуда (види, меѓу многу други, *Vrtar v. Croatia*, бр. 39380/13, параграф 96, 7 јануари 2016 година). Судот, имајќи ги предвид и своите претходни наоди (видете ги параграфите 17-18 погоре), затоа го отфрла приговорот на Владата дека жалбените наводи на првиот и осмиот апликант се некомпатибилни *ratione personae* со одредбите од Конвенцијата.

20. Во однос на приговорот поврзан со шестмесечниот рок, Судот забележува дека конкретниот предмет се однесува на неизвршувањето, сè до денешен ден, на правосилните домашни пресуди донесени во полза на првата и осмата компанија-апликант. Затоа, Судот прифаќа дека наводното прекршување претставува континуирана ситуација (спореди *Lolić v. Serbia*, бр. 44095/06 параграф 23, 22 октомври 2013 година). „Одлуката за вишок средства“ од 2012 година била донесена пред неизвршените пресуди да станат правосилни, во постапка во која првата и осмата компанија-апликанти не биле странки. Последователните одлуки само го зголемиле вишокот. Како што тврди Владата (види параграф 22 подолу), тие одлуки законски не го спречиле извршувањето. Компаниии-апликанти сè уште можеле да имаат разумно очекување дека пресудите можат да бидат извршени. Покрај тоа, тие не можеле да предвидат дали и кога средствата на должникот ќе го надминат прагот утврден со одлуките за вишок, бидејќи тоа зависело исклучиво од работењето на должникот. Затоа, Судот го отфрла приговорот на Владата во врска со почитувањето на рокот од шест месеци.

21. Судот понатаму смета дека овие жалбени наводи не се очигледно неосновани во смисла на член 35 став 3 (а) од Конвенцијата. Понатаму утврдува дека тие не се недопуштени по други основи. Затоа, тие мора да бидат прогласени за допуштени.

Б. Основаност

22. Владата тврдела дека не се случила повреда на правата на компаниии-апликанти. Таа тврдела дека одлуката на претседателот на првостепениот граѓански суд (види параграф 2 погоре) била легитимна и ја следела целта да се заштити јавниот интерес и да се осигури функционалноста на јавното претпријатие – должникот. Понатаму, Владата навела дека оваа одлука можела само да доведе до евентуално одложување на извршувањето, но не и да го направи невозможно.

23. Судот повторува дека извршувањето на пресуда донесена од кој било суд мора да се смета за составен дел од „постапката“ за целите на член 6 (види *Hornsby v. Greece*, 19 март 1997 година, параграф 40, *Збирка на пресуди и одлуки (Reports of Judgments and Decisions) 1997-II*).

24. Сложеноста на државниот буџетски систем не може да ја ослободи државата од нејзината обврска според Конвенцијата да му гарантира на секого право на извршување на обврзувачка и извршна судска одлука во разумен рок. Ниту пак е дозволено државниот орган да го наведува недостатокот на средства или други ресурси како изговор за неисполнување на долгот по пресуда (видете *Burdov* цитиран погоре, параграф 70).

25. Судот забележува дека должникот, друштво во државна сопственост и странка во домашната постапка, било свесно за својата обврска да ги исплати сумите досудени на компании-апликанти според конечните и извршни пресуди. Од датумот кога тие пресуди станале конечни и извршни, помеѓу 30 јули 2014 и 12 јули 2017 година (видете детално параграф 4 погоре) од должникот се барало да преземе сите потребни мерки за да осигури достапност на средства за намирување на долгот на државата. Наместо тоа, должникот побарал и добил одлука од домашниот суд за зголемување на прагот на неопходни средства потребни за извршување на своите должности (види параграф 2 погоре), во спротивност со обврската на тужената држава да им го гарантира на првата и осмата компанија-апликант правото, правосилната и извршна судска одлука да биде извршена во разумен рок. Иако е вистина, како што тврдела Владата, дека одлуките за зголемување на тој праг не го попречиле законски извршувањето на пресудите, тоа секако предизвикало одложување и веројатно го направило спроведувањето на конечните пресуди во корист на апликантите уште помалку веројатно. Како резултат на тоа, извршувањето на различните пресуди наведени во параграф 4 погоре е во постапка најмалку осум години.

26. Судот понатаму утврдува дека предметните извршни дејствија не биле сложени, до степен до кој пресудите барале само исплата на одредена сума пари. Не е спорено дека компаниите-апликанти го попречиле процесот на извршување.

27. Судот заклучува дека пресудите во корист на компаниите-апликанти не биле извршени навремено, за што биле одговорни државните власти. Со оглед на горенаведеното, Судот утврдува дека државните власти не презеле потребни мерки за извршување на предметните пресуди. Според тоа, има повреда на член 6 став 1 од Конвенцијата.

VI. НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕН 1 ОД ПРОТОКОЛ БР. 1 НА КОНВЕНЦИЈАТА

28. Првата и осмата компанија-апликант дополнително се жалеа дека неизвршувањето на правосилни домашни пресуди во нивна корист, наведени во параграф 4 погоре, претставувало повреда на член 1 од Протоколот бр. 1 на Конвенцијата.

29. Судот забележува дека наводите се поврзани со оние разгледани погоре и, следствено, исто така треба да се прогласат за допуштени.

30. Судот утврдува дека пропустот на тужената држава да ги изврши неизвршените правосилни пресуди донесени во полза на првата и осмата компанија-апликант претставува мешање во нивното право на мирно уживање на сопственоста, утврдено во првата реченица од првиот став на член 1 од Протокол бр. 1 (спореи *Burdov v. Russia*, бр. 59498/00, параграф 40, ЕКЧП 2002-III).

31. Од причините наведени погоре во однос на член 6 од Конвенцијата, Судот смета дека тоа мешање не било оправдано во околностите на овој случај. Според тоа, има повреда на член 1 од Протоколот бр. 1 на Конвенцијата.

VII. ДРУГИ ЖАЛБЕНИ НАВОДИ

32. Првата и осмата компанија-апликант, исто така, истакнаа жалбени наводи согласно член 13 од Конвенцијата за недостатокот на ефикасен правен лек за оспорување на одлуките на претседателот на првостепениот граѓански суд во врска со извршувањето на правосилните пресуди само од вишокот средства што го надминуваат износот на средства потребни за функционирање на должникот.

33. Имајќи ги предвид фактите од предметот, поднесоците на странките и своите наоди погоре, Судот смета дека веќе одлучи по главните правни прашања што произлегуваат од предметот и дека нема потреба да донесе посебна одлука по преостанатите наводи (види *Centre for Legal Resources on behalf of Valentin Câmpeanu v. Romania* [GC], бр. 47848/08, параграф 156, ЕКЧП 2014).

ПРИМЕНА НА ЧЛЕН 41 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

34. Првата и осмата компанија-апликант побараа 147.079 и 17.592 евра (ЕУР) соодветно за материјална штета, што претставувало износ на неплатени долгови, со камата, пресметана од надлежните извршители. Секој од нив дополнително побара 6.000 евра за нематеријална штета и 1.250 евра по основ на трошоци направени пред Судот.

35. Во однос на барањето за материјална штета, Судот повторува дека најсоодветната форма на надоместок во случаи на неизвршување е да се осигури целосно извршување на неизвршените спорни домашни пресуди (види, на пример, *Maria Mihalache v. Romania*, бр. 68851/16, параграф 80, 30 јуни 2020). Понатаму потсетува дека првенствено е задача на тужената држава да ги избере средствата што ќе ги користи во својот домашен правен поредок за да ја исполни својата правна обврска според член 46 од Конвенцијата (види *Shofman v. Russia*, бр. 74826/01, параграф 53, 24 ноември 2005 година, со дополнителни упатувања). Во овој случај, тужената држава има обврска да ги спроведе правосилните пресуди во однос на кои Судот утврди повреда на член 6 од Конвенцијата и член 1 од Протокол бр. 1 кон Конвенцијата. Затоа, Судот смета дека Владата мора да осигури, со соодветни средства, извршување на неизвршените правосилни извршни пресуди (спореи, на пример,

Kunić and Others v. Bosnia and Herzegovina, бр. 68955/12 и 15 други, параграф 37, 14 ноември 2017 година).

36. Во однос на нематеријалната штета, правејќи ја својата проценка на правична основа, Судот им доделува на првата и осмата компанија-апликант по 4.700 евра, плус секој данок што може да се наплати. Конечно, имајќи ги предвид документите што ги поседува, Судот им доделува на првата и осмата компанија-апликант по 1.250 евра за трошоците направени во постапката пред него, плус секој данок што може да се наплати од компаниите-апликанти.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ, ЕДНОГЛАСНО,

1. *Одлучи* да ги спои апликациите;
2. *Одлучи* дека четвртата компанија-апликант има правна легитимација да ја продолжи постапката по апликацијата наместо десеттата компанија-апликант;
3. *Одлучи* да ги симне апликациите од својот список на предмети, во согласност со член 39 од Конвенцијата, во однос на наводите на првата и осмата компанија-апликант опфатени со изјавите за пријателско спогодување постигнати меѓу странките, како и во однос на сите наводи на втората, третата, четвртата, петтата, шестата и седмата компанија-апликант, како и сите наводи првично поднесени од десеттата компанија-апликант, а во однос на кои постапката ја продолжи четвртата компанија-апликант;
4. *Одлучи* да го симне од својот список на предмети делот од апликацијата бр. 6430/20 поднесен од деветтата компанија-апликант, во согласност со член 37 став 1 (а) од Конвенцијата;
5. *Ги прогласува* апликациите во однос на наводите на првата компанија-апликант за неизвршување на правосилните домашни пресуди во предметите бр. ТС.бр.350/13, МАЛВ.ТС.бр.4288/11, ТС.бр.1419/09, ТС.бр.384/09 и МАЛВ.ТС.бр.307/15, како и жалбените наводи на осмата компанија-апликант во врска со неизвршувањето на правосилните домашни пресуди во случаите бр. МАЛВ.ТС.бр.112/15 и МАЛВ.ТС.бр.118/16;
6. *Одлучи* дека има повреда на член 6 од Конвенцијата и на член 1 од Протокол бр. 1 на Конвенцијата поради неизвршувањето на правосилните домашни пресуди во предметите бр. ТС.бр.350/13, МАЛВ.ТС.бр.4288/11, ТС.бр.1419/09, ТС.бр.384/09 и МАЛВ.ТС.бр.307/15 во однос на првата компанија-апликант;
7. *Одлучи* дека има повреда на член 6 од Конвенцијата и на член 1 од Протоколот бр. 1 на Конвенцијата поради неизвршување на правосилните домашни пресуди во предметите бр. МАЛВ.ТС.бр.112/15 и МАЛВ.ТС.бр.118/16 во однос на осмата компанија-апликант;

8. *Смета* дека нема потреба да се разгледуваат жалбените наводи согласно член 13 од Конвенцијата;
9. *Смета*
- (а) дека тужената држава треба, со соодветни средства, во рок од три месеци, да го осигури извршувањето на правосилните домашни пресуди наведени во точките 6 и 7 од оперативниот дел на пресудата и, покрај тоа, да ги исплати, во истиот рок, следниве износи, кои треба да се конвертираат во валутата на тужената држава по курсот што важи на датумот на исплата:
 - (i) 4.700 евра (четири илјади и седумстотини евра) на секоја од првата и осмата компанија-апликант, соодветно, плус било каков данок што може да се наплати, во однос на нематеријална штета;
 - (ii) 1.250 евра (илјада двесте и педесет евра) за секоја од првата и осмата компанија-апликант, соодветно, плус каков било данок што може да им се наплати на компаниите-апликанти, во однос на судски и други трошоци; и
 - (б) дека од истекот на горенаведените три месеци до исплатата ќе се плаќа проста камата на горенаведените износи по стапка еднаква на маргиналната каматна стапка за позајмици на Европската централна банка за време на периодот на неплаќање плус три процентни поени;
10. Го *отфрли* остатокот од барањето на компаниите-апликанти за правичен надоместок.

Изготвено на англиски јазик и доставено писмено на 18 ноември 2025 година, согласно член 77 ставови 2 и 3 од Деловникот на Судот.

Dorothee von Arnim
Заменик регистратор

Oddný Mjöll Arnardóttir
Претседател

ПРИЛОГ 1

Список на предмети, компании-апликанти и детали за неизвршените домашни одлуки:

Бр.	Апликација бр.	Компанија-апликант Година на регистрација Место на регистрација	Датум на поднесување	Застапувано од:
1.	62544/19	АД ОСИГУРИТЕЛНА ПОЛИСА СКОПЈЕ 2005 Скопје (Прва компанија-апликант)	25 ноември 2019	Дејан БОГДАНОВ
		КРОАЦИЈА ОСИГУРУВАЊЕ АД 2009 Скопје (Втора компанија-апликант)		
		ЈСАРГО ДООЕЛ СКОПЈЕ 2003 Скопје (Трета компанија-апликант)		
		МАКЕДОНИЈА СКОПЈЕ – ВИЕНА ИНШУРЕНС ГРУП 1945 Скопје (Четврта компанија-апликант)		
		ТЕХНОКАР САШО ДООЕЛ СКОПЈЕ 1998 Скопје (Петта компанија-апликант)		

ПРЕСУДА АД ОСИГУРИТЕЛНА ПОЛИСА СКОПЈЕ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

Бр.	Апликација бр.	Компанија-апликант Година на регистрација Место на регистрација	Датум на поднесување	Застапувано од:
		ТРИГЛАВ ОСИГУРУВАЊЕ АД СКОПЈЕ 1993 Скопје (Шеста компанија-апликант)		
2.	6430/20	ГРАНИТ АД СКОПЈЕ 1952 Скопје (Седма компанија-апликант)	14 јануари 2020	Дејан БОГДАНОВ
		ЕВРОЛИНК ОСИГУРУВАЊЕ АД СКОПЈЕ 2002 Скопје (Осма компанија-апликант)		
		ЕВРОИНС ОСИГУРУВАЊЕ АД СКОПЈЕ 1995 Скопје (Деветто компанија-апликант)		
		ВИНЕР ВИЕНА ИНШУРЕНС ГРУП СКОПЈЕ 2002 Скопје (Десеттата компанија-апликант)		

ПРЕСУДА АД ОСИГУРИТЕЛНА ПОЛИСА СКОПЈЕ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

ПРИЛОГ 2

Список на предмети, компаниите-апликанти и детали за склучените изјави за пријателско спогодување и пресудите опфатени со нив:

Бр.	Број на апликација Датум на поднесување	Компанија-апликант Година на регистрација Место на регистрација	Релевантна домашна одлука и датум на почеток на периодот на неизвршување	Датум на изјавата за пријателско спогодување	Вкупен износ доделен во изјавата за пријателско спогодување
1.	62544/19 25 ноември 2019	АД ОСИГУРИТЕЛНА ПОЛИСА СКОПЈЕ 2005 Скопје (Прва компанија-апликант)	Три одлуки на нотарот Ана Брашнарска од Скопје: УПДР.бр.2560/12 од 08.03.2012 година; УПДР.бр.7949/12 од 22.05.2012; УПДР.бр.7948/12 од 22.05.2012; Едно решение на нотар Сашо Клисароски од Скопје: УПДР.бр.911/12 од 18.10.2012 година; Едно решение на нотар Анета Петровска Алексова од Скопје: УПДР.бр.1470/12 од 20.06.2012 година; Четиринаесет пресуди на првостепениот граѓански суд: Пл.бр.337/13 од 28.11.2013 година; МВ.ТС.бр.161/12 од 25.02.2013; МВ.ТС.бр.2696/12 од 14.12.2012; МВ.ТС.бр.3272/11 од 14.06.2012; ТС.бр.1202/10 од 28.03.2012; Пл.бр.2498/13 од 08.01.2014; Пл.бр.2503/13 од 02.10.2014; МВ.ТС.бр.4438/11 од 22.10.2014; МВ.ТС.бр.3591/10 од 24.02.2012; МВ.ТС.бр.146/16 од 11.08.2018;	15 мај 2023	16.168.899 Македонски денари (МКД)

ПРЕСУДА АД ОСИГУРИТЕЛНА ПОЛИСА СКОПЈЕ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

			МВ.ТС.бр.137/16 од 14.09.2018 година; МВ.ТС.бр.3567/11 од 15.11.2012 година; МВ.ТС.бр.4437/11 од 09.12.2012 година; МВ.ТС.бр.2658/11 од 13.03.2012 година;		
		КРОАЦИЈА ОСИГУРУВАЊЕ АД 2009 Скопје (Втора компанија-апликант)	МВ.ТС.бр.85/14 на првостепениот граѓански суд од 15.06.2015 година;	15 мај 2023	МКД 747.833
		ЈСАРГО ДООЕЛ СКОПЈЕ 2003 Скопје (Трета компанија-апликант)	УПДР.бр.390/12 на нотарот Анета Петровска Алексовска од Скопје од 02 март 2012;	15 мај 2023	МКД 12.824.304
		МАКЕДОНИЈА СКОПЈЕ – ВИЕНА ИНШУРЕНС ГРУП 1945 Скопје (Четврта компанија-апликант)	Дваесет и пет пресуди на првостепениот граѓански суд: МВ.ТС.бр.278/12 од 20.01.2014 година; МВ.ТС.бр.398/12 од 13.06.2013 година; МВ.ТС.бр.280/12 од 16.11.2012 година; МВ.ТС.бр.396/12 од 15.10.2012 година; МВ.ТС.бр.397/12 од 28.11.2012 година; МВ.ТС.бр.282/12 од 16.10.2012 година; МВ.ТС.бр.252/12 од 02.05.2013 година; МВ.ТС.бр.467/12 од 15.09.2014 година; МВ.ТС.бр.281/12 од 08.10.2012 година; МВ.ТС.бр.3571/11 од 10.04.2012 година; МВ.ТС.бр.3549/11 од 27.03.2012 година; ТС.бр.1504/11 од 13.02.2012 година; МВ.ТС.бр.90/16 од 22.03.2018 година; МВ.ТС.бр.565/07 од 06.12.2009 година; ТС.бр.5772/02 од 20.11.2011 година; ТС.бр.600/07 од 31.08.2009 година; МВ.ТС.бр.174/12 од 28.09.2012 година; МВ.ТС.бр.384/12 од 12.09.2012 година;	15 мај 2023	МКД 14.286.520

ПРЕСУДА АД ОСИГУРИТЕЛНА ПОЛИСА СКОПЈЕ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

			МВ.ТС.бр.2293/11 од 25.05.2012; МВ.ТС.бр.3534/11 од 15.06.2012; МВ.ТС.бр.254/12 од 28.11.2012; МВ.ТС.бр.383/12 од 07.11.2012; МВ.ТС.бр.2314/11 од 10.12.2012; МВ.ТС.бр.1403/12 од 10.07.2013; МВ.ТС.бр.381/12 од 29.05.2014; Една пресуда на Основниот суд во Охрид: ТС-37/11 од 04.11.2012 година;		
		ТЕХНОКАР САШО ДООЕЛ СКОПЈЕ 1998 Скопје (Петта компанија- апликант)	Осум решенија на нотарот Нада Палиќ од Скопје: УПДР.бр.1704/12 од 17.04.2012; УПДР.бр.2246/12 од 11.06.2012; УПДР.бр.5257/12 од 18.01.2013; УПДР.бр.4083/12 од 20.12.2012; УПДР.бр.303/14 од 17.02.2014; УПДР.бр.3479/15 од 24.12.2015; УПДР.бр.2077/12 од 16.05.2012; УПДР.бр.1705/12 од 17.04.2012;	15 мај 2023	МКД 11.236.771
		ТРИГЛАВ ОСИГУРУВАЊЕ АД СКОПЈЕ 1993 Скопје (Шеста компанија- апликант)	Шеесет пресуди на првостепениот граѓански суд: МВ.ТС.бр.1743/10 од 26.03.2012; МВ. ТС.бр.4045/10 од 27.04.2012; МВ.ТС.бр.3741/11 од 23.05.2012; МВ.ТС.бр. 4147/10 од 13.01.2012; МВ.ТС.бр.4146/10 од 04.11.2012; МВ.ТС.бр.4316/10 од 11.03.2011; МВ.ТС.бр.299/13 од 07.09.2015; МВ.ТС.бр.5018/10 од 02.04.2013; МВ.ТС.бр.3845/11 од 28.12.2012; МВ.ТС.бр.966/12 од 09.01.2013; МВ.ТС.бр.114/14 од 15.09.2016; МВ.ТС.бр.5019/10 од 13.12.2012; МВ.ТС.бр.328/13 од 27.11.2013;	15 мај 2023	МКД 26.920.196

ПРЕСУДА АД ОСИГУРИТЕЛНА ПОЛИСА СКОПЈЕ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

			МВ.ТС.бр.223/15 од 15.05.2017; МВ.ТС.бр.116/14 од 10.11.2014; МВ.ТС.бр.4172/10 од 04.01.2013; МВ.ТС.бр.107/15 од 09.06.2017; МВ.ТС.бр.528/13 од 07.10.2014;		
2.	6430/20 14 јануари 2020	ГРАНИТ АД СКОПЈЕ 1952 Скопје (Седма компанија-апликант)	Три решенија на нотар Весна Дончева од Скопје: УПДР.бр.335/13 од 04.04.2014 година; УПДР.бр.72/12 од 27.04.2012; УПДР.бр.305/12 од 07.11.2012; Една пресуда на првостепениот граѓански суд: ТС-580/11 од 04.01.2012;	15 мај 2023	МКД 12.320.936
		ЕВРОЛИНК ОСИГУРУВАЊЕ АД СКОПЈЕ 2002 Скопје (Осма компанија-апликант)	МВ.ТС.бр.285/15 од 22.11.2018; МВ.ТС.бр.596/13 од 20.01.2015; МВ.ТС.бр.353/14 од 09.05.2016; МВ.ТС.бр.206/15 од 26.12.2016; ТС.бр.317/15 од 10.11.2016; МВ.ТС.бр.7/16 од 15.05.2017; МВ.ТС.бр.101/16 од 31.05.2017; МВ.ТС.бр.172/16 од 24.02.2017; МВ.ТС.бр.313/12 од 13.11.2013; МВ.ТС.бр.134/17 од 23.08.2018; МВ.ТС.бр.936/11 од 01.03.2012; МВ.ТС.бр.328/12 од 01.02.2013;	15 мај 2023	МКД 8.026.938

ПРЕСУДА АД ОСИГУРИТЕЛНА ПОЛИСА СКОПЈЕ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

МВ.ТС.бр.491/12 од
 06.03.2013;
 МВ.ТС.бр.302/12 од
 18.12.2012;
 МВ.ТС.бр.291/12 од
 23.09.2013;
 МВ.ТС.бр.4058/10 од
 16.09.2013;
 ТС.бр.729/12 од 07.10.2013;
 ТС.бр.311/13 од 06.02.2015;
 МВ.ТС.бр.928/12 од
 05.05.2014;
 МВ.ТС.бр.248/12 од
 09.10.2012;
 Р.бр.712/08 од 24.06.2010;
 МВ.ТС.бр.464/13 од
 24.03.2014;
 МВ.ТС.бр.463/13 од
 10.10.2013;
 МВ.ТС.бр.228/13 од
 11.11.2013;
 МВ.ТС.бр.3772/11 од
 09.12.2012;
 МВ.ТС.бр. 3764/11 од
 10.10.2012;
 МВ.ТС.бр.3765/11 од
 01.11.2012;
 МВ.ТС.бр.3806/11 од
 13.02.2013;
 МВ.ТС.бр.264/15 од
 12.10.2016;
 МВ.ТС.бр.124/15 од
 17.10.2016;
 МВ.ТС.бр.114/15 од
 10.05.2018;
 МВ.ТС.бр.166/14 од
 04.04.2016;
 МВ.ТС.бр.26/15 од
 09.11.2017;

ПРЕСУДА АД ОСИГУРИТЕЛНА ПОЛИСА СКОПЈЕ И ДРУГИ против СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

			МВ.ТС.бр.98/16 од 07.04.2017; МВ.ТС.бр.579/13 од 15.10.2014; МВ.ТС.бр.551/13 од 24.06.2014; МВ.ТС.бр.240/13 од 15.06.2014; ТС.бр.1432/12 од 09.11.2013; МВ.ТС.бр.286/12 од 29.11.2012; МВ.ТС.бр.5262/10 од 21.02.2012; МВ.ТС.бр.755/11 од 14.03.2012; МВ.ТС.бр.167/11 од 14.03.2012;		
		ВИНЕР ВИЕНА ИНШУРЕНС ГРУП СКОПЈЕ 2002 Скопје (Десеттата компанија- апликант)	Тринаесет пресуди на првостепениот граѓански суд: МАЛВ.ТС.бр.278/13 од 18.11.2013; МАЛВ.ТС.бр.402/13 од 16.03.2015; МАЛВ.ТС.бр.281/13 од 13.11.2013; ПЛ1-ТС.бр.820/14 од 29.10.2015; МАЛВ.ТС.бр.283/13 од 06.11.2013; ТС.бр.588/15 од 06.03.2017; МАЛВ.ТС.бр.304/13 од 17.06.2013; ПЛ1-ТС.бр.1363/14 од 18.12.2015; МАЛВ.ТС.бр.310/13 од 20.02.2014; ТС.бр.150/13 од 03.03.2016 година; ПЛ1-ТС.бр.1399/15 од 21.12.2016; ПЛ1-ТС.бр.3447/15 од 22.01.2018; ПЛ1-ТС.бр.465/15 од 20.02.2019.	15 мај 2023	МКД 14.474.763